

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 419/2015-67

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Schmidlom, advokátska kancelária, Záhorácka 11/A, Malacky, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 48/2015 z 10. augusta 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 48/2015 z 10. augusta 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej aj „okresný súd“) č. k. 2 T/52/2013-302 z 13. novembra 2014 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov nepodmienečne a pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) svojím uznesením sp. zn. 1 To/27/2015 z 29. apríla 2015 zamietol sťažovateľom podané odvolanie a najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 5 Tdo 48/2015 z 10. augusta 2015 odmietol sťažovateľom podané dovolanie. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3.1 Sťažovateľ v podanej sťažnosti v súhrne konštatuje, že *«... konaním súdov všetkých stupňov, došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, na obhajobu ním zvoleného obhajcu, ktoré právo nemohlo byť v žiadnom prípade nahradené a konvalidované rozhodnutím prvostupňového súdu o ustanovení náhradného obhajcu ex offo, najmä ak sa „rozhodujúcej“ časti hlavného pojednávania, kde boli realizované záverečné reči prokurátora a obhajoby fyzicky zúčastnil obhajca zvolený sťažovateľom a sudkyňa mu odmietla umožniť sa aktívne zúčastniť sa tohto pojednávania v procesnom postavení obhajcu, hoci na tom zvolený obhajca i jeho klient trval a zvolený obhajca minimálne jeden mesiac pred konaním tohto pojednávania, vediac o jeho termíne od klienta, písomne súdu doporučenou poštou oznámil, že sa hlavného pojednávania v súdom stanovenom termíne zúčastní, ako sa uvádza vyššie, napriek tomu, že plnomocenstvo zvoleného obhajcu z radov advokátov nikdy nebolo v predpísanej, a podľa klienta ani v inej forme zrušené, nakoľko písomné plnomocenstvo je možné platne a účinne zrušiť len písomnou formou, jeho vypovedaním.»*. V ďalšom doplnil, že *„V zmysle zákonnej úpravy, ak sa zvolený obhajca zúčastní hlavného pojednávania, nemôže na ňom aktívne vystupovať náhradný obhajca. V danej veci nešlo o povinnú obhajobu a aj prvostupňový súd deklaroval, že náhradného*

obhajcu ustanovuje len pre prípadnú neúčast' zvoleného obhajcu, a tak náhradný obhajca nemal dôvod na hlavnom pojednávaní ako obhajca vôbec konať. Odhliadnuc od skutočnosti, že náhradný obhajca nebol zrejme schopný klientovi poskytnúť efektívnu právnu pomoc, lebo nebol dostatočne oboznámený zo spisom, (v spise niet zmienky o naštudovaní spisu týmto ustanoveným obhajcom) a s klientom sa neporadil. O tomto svedčí aj jeho záverečná reč, pričom ... vzhľadom na závažnosť veci, mala byť rozsiahlejšia.“.

3.2 Postupu najvyššieho súdu sťažovateľ predovšetkým vytkol to, že „Najvyšší súd ako súd dovolací sa pri odôvodnení svojho rozhodnutia ... dostatočne nevysporiadal so všetkými argumentmi, ktoré boli uvedené v dovolaní, čím sa javí toto rozhodnutie ako arbitrárne. Dovolací súd dôvodí, že predsedníčka senátu prvého stupňa v snahe zabrániť prípadným ďalším odročieniam ustanovila dňa 10. 09. 2014 obvinenému náhradného obhajcu. V opatrení na č. 1. 281 sa okrem iného uvádza, že k ustanoveniu náhradného obhajcu podľa ustanovenia § 42 ods. 1 Tr. poriadku. Tiež sa v tomto opatrení však uvádza, že povinnosť obhajovať sťažovateľa trvá dobu, po ktorú trvajú dôvody nutnej obhajoby, ale v predmetnej trestnej veci sťažovateľa sa nejednalo o prípad povinnej (nutnej) obhajoby. Táto skutočnosť unikla pozornosti dovolacieho súdu. Dovolací súd tiež poukazuje na zápisnicu z hlavného pojednávania zo dňa 07.10.2014, kde mal sťažovateľ prehlásiť, že zvolený obhajca mu vypovedal plnú moc. Predsedníčka senátu ho následne vyzvala, aby si zvolil nového obhajcu. Aj tento postup prvostupňového súdu je nesprávny a dovolací súd sa s týmto procesným nedostatkom žiadnym spôsobom nevysporiadal.“.

V ďalšom sťažovateľ poukázal aj na najzávažnejšie nedostatky v celom priebehu konania pred prvostupňovým súdom, ktorým bol Okresný súd Bratislava V, keď „... na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 13. 11. 2014, kde boli prednášané záverečné reči, ... predsedníčka senátu bezdôvodne zvolenému obhajcovi znemožnila konať jeho povinnosti vyplývajúce s ustanovenia § 44 ods. 1 Tr. poriadku, napriek tomu, že sa tohto práva domáhal sťažovateľ ako aj jeho zvolený obhajca. Predsedníčka senátu svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že zvolený obhajca by tak nemal dodržanú lehotu na prípravu, čo však taktiež nebola pravda, lebo zvolený obhajca písomným podaním zo dňa 14. 10. 2014 oznámil súdu, že sa dňa 13. 11. 2014 vytýčeného hlavného pojednávania osobne

zúčastní. “ . Ani s uvedeným pochybením sa najvyšší súd v dovolacom konaní nemal účinne vysporiadať.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu, sp. zn. 5 Tdo 48/2015 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy ... a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Dohovoru

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. značka 5 Tdo 48/2015 zo dňa 29. 04. 2015 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Najvyššiemu súdu SR sa prikazuje, aby sťažovateľa ihneď prepustil z výkonu trestu odňatia slobody.

4. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania... “

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6. Podľa názoru sťažovateľa „*Za ťažisko neústavnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu SR možno v danom prípade považovať porušenie základného práva súdnu a inú právnu ochranu, ktorého súčasťou je aj právo na obhajobu vedenú v prvom rade zvoleným obhajcom, obzvlášť ak je na konaní prítomný, niet zákonného dôkazu o právne účinnej a zákonom požadovanej forme zrušenia jeho plnomocenstva, naopak prehlásenia klienta i advokáta priamo na začiatku konania jednoznačne potvrdzujú vzájomnú vôľu k zastupovaniu klienta zvoleným obhajcom.*“.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, ako aj pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé

prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

10. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

11. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Tdo 48/2015 z 10. augusta 2015 v podstatnom uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 5 Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie podala oprávnená osoba prostredníctvom obhajcu, čo je v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. Súčasne však zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len dovolací súd) opakovane pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

V posudzovanej veci bol ako prvý dovolací dôvod uplatnený dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Dovolateľom uvádzaný dovolací dôvod predpokladá, že v konaní došlo k porušeniu práva na obhajobu najmä tým, že boli porušené ustanovenia o povinnej obhajobe § 37 Tr. por. Predovšetkým ide o prípady, kedy súd vykonával úkony trestného konania bez obhajcu obvineného napriek tomu, že ho obvinený musel mať z dôvodu povinnej obhajoby. V posudzovanej veci bol obvinený trestne stíhaný pre zločin, preto nešlo o prípad povinnej obhajoby v zmysle § 37 Tr. por. Napriek tomu si obvinený zvolil obhajcu JUDr. Petra Schmidla na plnú moc, ktorý obvinenému poskytoval potrebnú právnu pomoc

od prípravného konania až po konanie na súde prvého stupňa. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že prokurátor podal na obvineného obžalobu na príslušnom okresnom súde 24. mája 2013, kde je vedená pod sp. zn. 2 T 52/2013. Vo veci bol určený prvý termín hlavného pojednávania na 9. júla 2013, na ktoré sa však obhajca nedostavil a svoju neúčast' vopred ospravedlnil. Následne musel konajúci súd vo veci viackrát zrušiť termín hlavného pojednávania a stanoviť nový termín, väčšinou z dôvodov na strane obhajcu JUDr. Schmidla (zdravotné dôvody, čerpanie dovolenky) resp. obvineného. Predsedníčka senátu súdu prvého stupňa v snahe zabrániť prípadným ďalším odročieniam ustanovila 10. septembra 2014 obvinenému náhradného obhajcu [REDAKOVANÉ] (č. l. 281). Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 7. októbra 2014 (č. l. 282-283). vyplýva, že zvolený obhajca obvineného JUDr. Schmidl sa neustanovil, pričom obvinený prehlásil, že obhajca mu vypovedal plnú moc, avšak žiadny doklad o tom nemá. Prítomná bola náhradná obhajkyňa, avšak obvinený požiadal súd o odročenie hlavného pojednávania, nakoľko si chce zvoliť na plnú moc iného obhajcu. Obvinenému bolo vyhovené, hlavné pojednávanie bolo odročené na 13. novembra 2014, pričom bol vyzvaný aby do 10 dní doložil súdu plnú moc novozvoleného obhajcu. V stanovenom termíne však obvinený súdu novú plnú moc nedoložil, a preto sa hlavné pojednávanie 13. novembra 2014 vykonalo za prítomnosti náhradnej obhajkyne, ktorá poskytovala obvinenému patričnú odbornú pomoc. Obvinený mal až do právoplatného ukončenia veci obhajcu, preto k žiadnemu zásadnému porušeniu práva na obhajobu v jeho prípade nedošlo.

K námietkam dovolateľa považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že v spise sa síce nenachádza žiadne písomné vypovedanie plnej moci zo strany JUDr. Schmidla, avšak z prehlásenia obvineného na hlavnom pojednávaní jednoznačne vyplýva, že obhajobu zo strany JUDr. Schmidla považuje za skončenú, nakoľko si chcel zvoliť nového obhajcu na plnú moc. O tom, že obhajoba JUDr. Schmidla skončila, svedčí aj nasledujúci postup obvineného, ktorý si zvolil na plnú moc iného obhajcu. Obhajoba obvineného bola teda po celý čas trestného stíhania riadne zabezpečená, a preto námietky dovolateľa nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Dovolateľ ako ďalší dovolací dôvod uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo všeobecnej rovine k tomuto dovolaciemu dôvodu považuje dovolací súd za nutné uviesť, že uvedený dovolací dôvod sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhl'adávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a nakoniec etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov zadovážených podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa citovaného ustanovenia sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t.j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Dovolateľ vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku nekonkretizoval dôkazy, ktoré mali byť vykonané nezákonným spôsobom. Pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa vyžaduje, aby sa napadnuté rozhodnutie opieralo o nezákonné dôkazy. Nezákonnosť podľa dovolateľa spočívala v tom, že hlavné pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, bolo vykonané bez toho, aby obvinenému poskytoval odbornú právnu pomoc ním zvolený obhajca. V tomto smere však dovolací súd, ako už bolo vyššie uvedené, žiadne pochybenie zo strany nižších súdov nezistil. Argumentáciu dovolateľa vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu preto dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, g/ Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie matky obvineného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.»

12. Z dôvodu obsahovej súvislosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To/27/2015 z 29. apríla 2015 považoval ústavný súd za potrebné odcitovať aj príslušnú časť z predmetného rozhodnutia krajského súdu, ktorý v podstatnom argumentoval:

«Okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného

procesu - § 2 ods. 7, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14. Krajský súd teda konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú. V odôvodnení rozsudku v súlade s § 168 Tr. por. stručne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a vysvetlil, na základe akých dôvodov - prečo dospel k odsudzujúcemu rozsudku.

Krajský súd si plne osvojuje skutkové závery I. stupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal, spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný sa v kritickej dobe správal spôsobom uvedeným vo výrokovej časti rozsudku.

V prejednávacom prípade boli v prípravnom konaní zadovážené a na hlavnom pojednávaní okresným súdom vykonané dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporovali. Na jednej strane je to výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ], ktorý bol v prípravnom konaní vypočutý dvakrát. Poškodený v súlade s výpoveďami z prípravného konania, zhodne aj na hlavnom pojednávaní vypovedal, že neznámy mladý muž po tom, ako ho autom nasledoval od [REDAKOVANÉ] až na parkovisko na [REDAKOVANÉ], ho fyzicky napadol tak, že ho udrel asi 4 krát päsťou do ľavej časti hlavy. Uvedeného muža popísal pred vznesením obvinenia a pred vykonanou rekogníciou, pri ktorej tohto bez pochybností opoznal. Na svojich tvrdeniach, že to bol obžalovaný, ktorý ho napadol, zotrval aj pri konfrontácii a na hlavnom pojednávaní s vysvetlením, že nemá dôvod obžalovaného krivo obviňovať, keďže tohto nikdy nevidel a nepoznal ho. Oproti výpovedi poškodeného stojí výpoveď obžalovaného, ktorý od počiatku skutok popiera. Z výpovedí svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], vyplýva skutočnosť, že obžalovaný sa mal v čase skutku nachádzať na pracovisku v sídle spoločnosti [REDAKOVANÉ] so sídlom na [REDAKOVANÉ]. Okrem toho svedok [REDAKOVANÉ] upresnil, že predmetné motorové vozidlo, na ktorom mal jazdiť obžalovaný, jeho syn, v ten deň užíval on, s tým, že aj mobil obžalovaného sa nachádzal v tomto aute a na uvedené číslo mu bolo jedenkrát volané.

Obhajobné námietky obžalovaného, že v čase ublíženia na zdraví poškodenému sa na mieste činu nenachádzal a poškodeného nepozná, sú jednoznačne okrem výpovede poškodeného, vyvrátené aj listinnými dôkazmi, z ktorých je zrejmé, že vzhľadom na vzdialenosť ulíc [REDACTED] a [REDACTED], kde sa mal obžalovaný zdržiavať, je možné sa presunúť s osobným motorovým vozidlom z ulice [REDACTED] na [REDACTED] v priebehu desiatich minút. Okrem toho z prepisu telefónnych hovorov vyplýva, že z mobilu obžalovaného, ktorý mal mať jeho otec svedok [REDACTED] v aute, bolo volané v čase skutku družke obžalovaného a to niekoľko krát a podľa vykryvačov mobilnej siete sa tento telefón pohyboval po trase, v čase a mieste, ktoré korešponduje s výpoveďou poškodeného. V tejto časti preto nie je možné uveriť tvrdeniu svedka [REDACTED], že uvedený mobil mal v aute a na tento mu bolo volané. Pokiaľ ide o kamerové záznamy, nebolo možné preveriť obhajobné tvrdenia obžalovaného, že v čase skutku sa nachádzal v areáli firmy, keďže tieto boli polícii poskytnuté a zachytávajúce čas od 16.15 do 19.15 hod., pričom ostatné časti boli zmazané.

Zo znaleckého posudku z odvetvia zdravotníctva a farmácia odvetvie chirurgia a traumatológia vypracovaného [REDACTED] vyplýva, že poškodený utrpel poranenia uvedené vo výrokovvej časti rozsudku, pričom je možné potvrdiť, že tieto mohli vzniknúť tak, ako to vo svojej výpovedi opisuje poškodený, ktorý musel absolvovať operačné riešenie zlomením tvárových kostí, musel podstúpiť pomerne bolestivé ošetrovanie krvnej zrazeniny pod ľavým okom a musel absolvovať opakované pravidelné odborné lekárske vyšetrenia, pričom pri pohyboch ľavým okom do strán trpel závratou, bolesťami a dvojítm videním. Z lekárskeho hľadiska ide o poranenie ťažké, ktoré si vyžiadalo operačné riešenie, dlhodobú liečbu prevyšujúcu dobu tri mesiace. Poranenia poškodeného vznikli najpravdepodobnejšie mechanizmom opakovaných úderov tupým pevným predmetom stredne silnej až silnej intenzity.

Nie je možné preto akceptovať obhajobné námietky obžalovaného, že z výpovede poškodeného [REDACTED] nevyplýva, že útok mal prebehnúť tak, ako ho popísal poškodený, čomu nasvedčuje spôsob útoku, pri ktorom nebola použitá žiadna zbraň, keďže podľa vyjadrenia poškodeného mu mali byť zranenia spôsobené cca dvomi až štyrmi údermi rukou a to aj strednej intenzity. Treba poukázať na to, že od počiatku trestného stíhania poškodený tvrdí, že obžalovaný potom, čo použil slová, „hovädo chytím ťa a pichnem

nožom do srdca“ ho následne udrel štyrikrát do ľavej časti hlavy zovretou päťou. Úmysel obžalovaného spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví tak deklaroval obžalovaný už úvodnými slovami a následným útokom spôsobeným stredne silnou až silnou intenzitou.

Krajský súd nemal dôvod neveriť výpovedi poškodeného, ktorá je logická a od počiatku trestného stíhania nemenná. Okrem toho pravdivosť tvrdenia poškodeného posudzoval aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či tento mal motív uvádzať nepravdu „a škodiť obžalovanému“.

V predmetnej veci obhajoba, a to ani pri výraznej snahe, nepreukázala, že by poškodený vypovedal nepravdu o podstatných okolnostiach, a nezistila ani relevantný motív poškodeného na krivé obvinenie na obžalovaného.

V odvolaní uvádzané argumenty, že obžalovaný nemal úmysel poškodenému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví a že ho neudrel štyrikrát, považuje krajský súd za právne irelevantné. Obhajoba vždy môže nájsť akýkoľvek motív, prečo poškodený klame v neprospech jej klienta. Argumenty však musia byť mimoriadne silné a presvedčivé, aby bolo možné vysloviť, že výpoveď poškodeného nie je pravdivá. Takéto obhajoba ani pri nadmernej snahe nepredložila a nepochybnila tvrdenie poškodeného [REDAKOVANÉ] tak, aby krajský súd mal dôvod korigovať hodnotenie dôkazov okresným súdom. Aj krajský súd považuje výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ] za logickú, zrozumiteľnú, presvedčivú, pravdivú a vierohodnú, navyše podporenú znaleckým dokazovaním ako aj ostatnými dôkazmi, a teda jej prisudzuje rozhodujúcu dôkaznú silu dostatočnú na preukázanie viny obžalovaného. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinou pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc“ úplnej pravdivosti. Obžalovaný tvrdil, že bol v čase činu vo firme, nepredložil však o tomto žiadne alibi, ba práve naopak, dôkazy ktoré boli v tomto smere vykonané, nemohli spochybniť výpoveď poškodeného, keďže nebolo preukázané, že obžalovaný sa v čase skutku nachádzal vo firme.

Krajský súd uzatvára, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď priebeh skutkového deja ustálil tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Nepochybil okresný súd keď konanie obžalovaného kvalifikoval ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva

podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Z hľadiska naplnenia subjektívnej stránky zločinu ublíženia na zdraví stačí zistenie, že páchatel' vedel, že svojím konaním môže spôsobiť tento ťažký následok a bol s tým uzrozmeneý (úmysel eventuálny). Takže uzrozmeneie možno vyvodzovať najmä z intenzity útoku, zo spôsobu jeho vykonania a z pohnútky činu. To, že obžalovaný mal úmysel spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví bolo preukázané spoľahlivo už prednesenými slovnými útokmi na adresu poškodeného a následne aj zo spôsobu a intenzity útoku (4 stredne silné až silné údery päšťou do hlavovej časti tela). Nie je možné akceptovať návrhy obhajoby na kvalifikáciu konania obžalovaného podľa § 156 ods. 3 Tr. zák., keďže v tomto prípade by musel úmysel obžalovaného smerovať k spôsobeniu ublíženia na zdraví, pričom týmto činom bola z nedbanlivosti spôsobená ťažká ujma na zdraví, čo sa však v danom prípade nestalo.

Odvolačí súd nezistil pochybenie, ani vo výroku o treste v napadnutom rozsudku. Keďže obžalovaný ██████████ spáchal zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., bolo potrebné ukladať mu trest podľa najprísnejšieho ustanovenia, ktorým je v danom prípade zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., kde základná sadzba je daná rozpätím od 4 do 10 rokov. Správne postupoval súd I. stupňa, keď v súlade s § 38 ods. 2 Tr. zák. prihliadol na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a zistil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 písm. j/ Tr. zák., t. j., že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Tr. zák. nezistil.

Z uvedeného teda vyplýva, že pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je 1:0, v dôsledku čoho podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. sa znižuje horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a preto bolo možné ukladať obžalovanému trest odňatia slobody v konečnom rozmedzí od 4 do 8 rokov.

Súd prvého stupňa postupoval plne v súlade so zákonom keď uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, ktorý trest považoval aj krajský súd za primeraný a zodpovedajúci zákonu.

Keďže obžalovaný ██████████ doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody, zaradil ho súd v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm., a/ Tr. zák. na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Odvolačný súd sa v plnej miere stotožnil s postupom súdu I. stupňa ohľadne výroku o treste, pretože v danom prípade predovšetkým s poukazom na osobu obžalovaného je zjavne v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

V prvom rade trest odňatia slobody uložený takým spôsobom, ako ho uložil okresný súd, zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným [REDAKOVANÉ] tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti. V prípade akceptácie takého druhu a výmery trestu a spôsobe jeho výkonu sa nebude obžalovaný nachádzať na slobode, žiť a ani pacovať, resp. tráviť svoj voľný čas.

V druhom rade uložený trest odňatia slobody súdom I. stupňa odradí iných od páchania takéhoto druhu trestných činov. Odvolačný súd k tomuto poznamenáva, že trestná činnosť, pre ktorú je obžalovaný [REDAKOVANÉ] stíhaný, je v súčasnej dobe mimoriadne rozšírená. Uloženie trestu odňatia slobody spôsobom, akým bol uložený okresným súdom, ostatných možných páchatel'ov odradí od súčasného trendu a nesprávneho a nezákonného spôsobu vedenia svojho života.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Čo sa týka zavinenia a pohnútky zo strany obžalovaného [REDAKOVANÉ], odvolačný súd konštatuje, že v jeho prípade ide priamy úmysel podľa § 15 písm. a/ Tr. zák., nakoľko chcel a aj porušil záujem chránený Trestným zákonom, t.j. záujem spoločnosti na ochrane života, zdravia a majetku svojich občanov.

Čo sa týka jeho osoby, pomerov a možnosti nápravy, treba podotknúť, že ide o páchatel'a, ktorý doposiaľ nebol súdne trestaný.

Keďže odvolačný súd nezistil zákonné dôvody pre zmenu ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného [REDAKOVANÉ] ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietol..»

13. Ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa už spomenutej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súd teda pripomína obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, Trestný poriadok a Trestný zákon nevynímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Inými slovami, úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

14. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (v spojení s obsahom uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 To/27/2015 z 29. apríla 2015, pozn.) vo všeobecnej rovine svojej argumentácie konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom napadnutom rozhodnutí primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené námietky, ku ktorým sa spôsobom v dovolacom konaní očakávanom vyjadril. Inými slovami, najvyšší súd v dostatočnej miere uviedol dôvody, na základe/podklade ktorých rozhodol (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). V tejto súvislosti je potrebné ešte zdôrazniť, že záver sťažovateľa o jeho vine bol vo veci konajúcimi súdmi dostatočne zdôvodnený, ich úvahy vychádzajú z vykonaného

dokazovania a závery neindikujú svojvôľu, alebo arbitrárnosť, a preto ich ústavný súd vníma aj v rovine ústavnoprávnej za akceptovateľné a nachádzajúce oporu vo vykonanom dokazovaní. Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Inými slovami, skutočnosť, že konanie pred všeobecnými súdmi neskončilo podľa predstáv sťažovateľa, sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pretože označené právo v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

15. Ústavný súd uzatvára, že právne závery najvyššieho súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi týmto napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16.1 Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva: ... písm. c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

16.2 Podľa § 42 ods. 1 Trestného poriadku ak je dôvodná obava, že by mohol byť zmarený v prípravnom konaní výsluch obvineného, ktorý trvá na prítomnosti obhajcu, hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie pre neprítomnosť zvoleného obhajcu alebo ustanoveného obhajcu, môže byť obvinenému popri zvolenom obhajcovi alebo ustanovenom obhajcovi ustanovený náhradný obhajca. Podľa § 42 ods. 2 Trestného poriadku náhradný obhajca má rovnaké práva a povinnosti ako zvolený obhajca alebo

ustanovený obhajca, na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí ich však môže vykonávať iba v prípade neúčasti zvoleného obhajcu alebo ustanoveného obhajcu.

17. Ústavný súd už vo svojich prvotných rozhodnutiach zaujal stanoviská k dodržiavaniu čl. 50 ods. 3 ústavy orgánmi štátu.

17.1 Vo veci sp. zn. II. ÚS 8/96 uviedol, že čl. 50 ods. 3 zaručuje všetkým oprávneným osobám, že budú mať čas na prípravu obhajoby, ďalej že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnenie práva na obhajobu nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktorý sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu.

17.2 Vo veci sp. zn. II. ÚS 52/98 ústavný súd uviedol, že pozitívny záväzok Slovenskej republiky pri realizácii práv obvineného v trestnom konaní je zabezpečený Trestným poriadkom, ktorý je právnym predpisom upravujúcim postup v trestnom konaní. Trestný poriadok v jednotlivých fázach trestného konania zaručuje ústavou garantované právo obhajoby.

18. Ústavný súd teda predostiera, že zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutným prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru ústavného súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv

a slobôd (II. ÚS 34/99), a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

19. Ústavný súd poukazuje na to, že v prvom rade je všeobecný súd povinný poskytnúť ochranu základným práva a slobodám sťažovateľa, ale na druhej strane nemožno bagatelizovať význam, podstatu a zmysel obhajoby, v rámci ktorej sa obvinený obhajuje sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Ak takéhoto obhajcu má alebo ho musí mať, je potom jeho úlohou obhajovať práva obvineného čo najúčinnším spôsobom, pod ktorým treba bez pochyb rozumieť aj aktívny prístup obhajcu pri obhajovaní jeho záujmov, ako aj starostlivosť obhajcu zameranú na to, aby boli náležite a včas objasnené skutočnosti, ktoré vinu obvineného vyvracajú alebo ju zmierňujú [§ 44 ods. 1 Trestného poriadku (IV. ÚS 482/2011)]. Spôsob obrany sťažovateľa a taktika jeho obhajoby nemôže byť v prípade jej neúspechu pričítaná na vrub súdu, ktorý koná v súlade so zákonom (IV. ÚS 217/2013). Naostatok, uplatnenie práva na obhajobu oprávnenej osobe nezaručuje dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom základného práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (III. ÚS 41/01, III. ÚS 256/03, I. ÚS 140/04).

20. Taktiež z komentovaného znenia dohovoru vyplýva, že „Z nezávislosti advokacie na štátu vyplýva, že vedení obhajoby je ve své podstatě záležitostí mezi obviněným a jeho klientem, ať už mu byl obhájce přidělen v rámci právní pomoci nebo si jej platí klient sám. Čl. 6 odst. 3 písm. c) nutí příslušné státní orgány zasáhnout pouze tehdy, jestliže nedostatky na straně ustanoveného obhájce vyjdou najevo anebo jestliže jsou o nich jakýmkoli jiným způsobem informovány [Kamasinski proti Rakousku, rozsudek 19. 12. 1989, č. 9783/82, § 65]. Totéž platí i pro obhájce zvoleného obviněným [Imbrioscia, § 41]. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M.: Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck 2012.)“.

21. V materiálnom ponímaní teda právo na obhajobu zaručuje všetkým oprávneným osobám tak čas na prípravu obhajoby a možnosť pripraviť si jej koncepciu podľa vlastných predstáv, ako aj to, že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom

bud' osobne, alebo prostredníctvom obhajcu. Zo zistení ústavného súdu vyplývajúcich zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 2 T 52/2013 nevyplýva, aby sťažovateľ nemal možnosť spôsobom, ktorý si sám zvolil (a teda aj právne účinným spôsobom v zmysle zvolenej stratégie, pozn.) predniesť svoju obhajobu, čo bolo umocnené zvolením si obhajcu podľa vlastného výberu. Je pravdou, že viaceré nariadené termíny hlavného pojednávania boli odročované, a to nielen z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa, alebo jeho obhajcu (ako to bolo napríklad pri termínoch hlavného pojednávania naplánovaného na 24. október 2013, 19. jún 2014, 4. september 2014 a 25. september 2014, pozn.), ale aj z dôvodu neprítomnosti členov senátu (ako to bolo pri termínoch hlavného pojednávania naplánovaného na 19. september 2013, 24. október 2013, 18. marec 2014, pozn.). Z hľadiska významu vedeného dokazovania však na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 1. augusta 2013 a 6. februára 2014 bolo vykonané podstatné dokazovanie, a to výsluchy poškodeného [REDAKOVANÉ], sťažovateľa v procesnom postavení obžalovaného, svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pri ktorom bol prítomný obhajca sťažovateľa advokát JUDr. Peter Schmidl a do ktorého tak mal možnosť sťažovateľom zvolený tento obhajca v plnej miere zasiahnuť a v zmysle zvolenej taktiky obhajoby aj ovplyvniť. Na hlavnom pojednávaní konanom 13. novembra 2014 boli vykonané listinné dôkazy ich prečítaním a prezentované záverečné reči, v rámci ktorých sa prezentovala aj náhradná obhajkyňa a samotný sťažovateľ, čím tak bolo zabezpečené právo sťažovateľa na obhajobu v plnej miere, resp. nič nenasvedčuje tomu, aby bol sťažovateľ ako obžalovaný akýmkoľvek spôsobom na svojom práve na obhajobu ukrátený.

V ďalšom je potrebné poukázať na to, že postup vo veci konajúcej sudkyne okresného súdu pri ustanovení náhradného obhajcu nebol svojvoľný, ale vychádzal z vyjadrenia samotného sťažovateľa prezentovaného na hlavnom pojednávaní konanom 7. októbra 2014 o vypovedaní plnej moci obhajcom JUDr. Petrom Schmidlom sťažovateľovi a vyjadrenia samotného sťažovateľa o vôli zabezpečiť si iného obhajcu, čo bol aj dôvod na odročenie hlavného pojednávania. Na hlavnom pojednávaní konanom 13. novembra 2014 sa obhajca JUDr. Peter Schmidl domáhal svojej účasti napriek skutočnosti, že nedisponoval v tom čase platnou plnou mocou na zastupovanie sťažovateľa

(k takémuto záveru dospel ústavný súd z obsahu zápisnice okresného súdu na č. 1. 297 súdneho spisu sp. zn. 2 T 52/2013, pozn.). Ak teda vo veci konajúca sudkyňa okresného súdu uskutočnila hlavné pojednávanie za prítomnosti náhradného obhajcu za súčasného nepredloženia plnej moci iného sťažovateľom zvoleného obhajcu, konala tak v súlade s Trestným poriadkom, ustanovením § 42 ods. 2 Trestného poriadku druhou vetou nevynímajúc. Naopak, z príslušnej časti súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 2 T 52/2013 vyznievajú sťažnostné námietky sťažovateľa paradoxne a predmetná situácia sa ústavnému súdu javí ako medzi sťažovateľom a jeho zvoleným obhajcom JUDr. Petrom Schmidlom prebiehajúce diskrepancie na pozadí vypovedanej plnej moci (či už sťažovateľom, alebo JUDr. Petrom Schmidlom, pozn.), resp. pri nesúhlase sťažovateľa nechať sa zastupovať obhajcom JUDr. Petrom Schmidlom. Tomuto záveru nasvedčuje aj samotný fakt/skutočnosť, že obsahom predmetného spisu je aj plná moc udelená sťažovateľom obhajcovi [REDAKOVANÉ], advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ], a to 21. novembra 2014, z ktorej vyplýva, že v ďalšom priebehu konania (pri podaní písomného odvolania z 9. februára 2015 a pri zastupovaní sťažovateľa na verejnom zasadnutí krajského súdu o podanom odvolaní konanom 29. apríla 2015) sťažovateľa nezastupoval obhajca JUDr. Peter Schmidl, ale obhajca [REDAKOVANÉ]. Je potom otázne, prečo obhajca JUDr. Peter Schmidl adresoval okresnému súdu svoje vyjadrenia smerujúce k opätovnému podpisu plnej moci sťažovateľom, a to aj v deň konania hlavného pojednávania 13. novembra 2014, tak ako to vyplýva z č. 1. 297 súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 2 T 52/2013 „*JUDr. Schmidl uviedol, že jeho klient mu dnešného dňa podpíše plnú moc...*“, keď sa tak v priebehu ďalšieho konania nestalo.

Z uvedeného dôsledku ústavný súd sťažovateľom podanú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu,

vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016